

No dažām garāžām līdz autocentram «Salinieki»

Lidija Kirillova

Tagad maz kura ģimene iztiek bez personīgās automašīnas. Dažiem tās ir pat vairākas, tā teikt, darbam un *izejamā*, tāpēc autoservisa meistarų pakalpojumi ir saprotama lieta. Pavasaros un rudenos jāmaina riepas atbilstoši sezonas prasībām, pirms tehniskās apskates viss jāpārbauda un jāsakārto, vēl arī ikdienā dažādas ķibeles gadās, kad pats nevar tikt galā un jālūdz talkā speciālists. Līdzīgi kā ar ģimenes ārstu vai frizieri, katrs izvēlas arī savu autoservisu un meistaru. Kādam tas ir individuālais komersants, citam – serviss ar vārdu. Preiļos tādi ir vairāki, viens no tiem – “Autocentrs Salinieki”. Lai noskaidrotu, cik viegli vai grūti ir vadīt servisu, kā rit ikdiena, uz sarunu aicinājām SIA “Autocentrs Salinieki” valdes locekli MODRI SALINIEKU.

Jūsu saistība ar automobiļu remontu zināma jau krietnus gadus. Pastāstiet, lūdzu, kāds bija sākums un kā tas sanāca, ka uzņēmumam tik prozaisks nosaukums?

– Tiesa, sākumā nosaukums bija pavisam cits, taču klienti, šķiet, to neņēma vērā un vienmēr teica – pie Saliniekiem. Ja pie Saliniekiem, tad pie Saliniekiem – tā uzvārds kļuva par firmas nosaukumu. Vēl jo vairāk tāpēc, ka firmu veidojām kopā ar brāli Ēriku. Autoservisa pirmsākumi bija 2004. gadā, kad nodibinājām SIA.

Mašīnas man no laika gala patikušas. Savu pirmo *Moskviču* 1991. gadā nācās vairākas reizes pa skrūvētei izjaukt un no jauna salikt, tāpēc pašam tikt galā ar remontiem nebija problēmu. Pēc tam kāds paziņa palīdzēja, lai sataisu arī viņam. Sataisīju. Tā pamazām viss aizgāja. Tolaik strādāju Preiļu siera rūpnīcā, bet 1992. gadā no darba aizgāju un pilnībā pievērsos automašīnu remontam. Tad pieslēdzās Ēriks, līdz pamazām apaugām ar tām lietām. Beigās darbojāmies astoņos garāžu boksos. Parādījās pirmie algotie darbinieki, plus vēl zemnieku saimniecība bija (no tās gan atteicāmies). Tad nopirkām ēku, kur serviss atrodas pašlaik. Protams, daudz ko pārtaisījām, pamazām cēlām un būvējām. Piedzīvojām un pārdzīvojām 2008. gada globālo krīzi. Toreiz bija pasūtītas iekārtas, saslēgti līgumi, bet bankas kredītus nedeķa. Pārdzīvojumi, protams, bija, bet tas viss ir pagātne.

14

ram, atnest kompresiju. Šie iet un meklē arī, bet kompresija ir mērījums, ko var iegūt, pielietojot instrumentus. Gadās, ka neļēdz automašīnai rīteni pareizi pieskrūvēt. Kas no tāda praktikanta var sanākt?.. Ātrāk jādzēn projām, lai nesataisa lielākus mēslus.

Tad jau nekas neatliek, kā jaunos darbiniekus pašiem skolot.

– Tiesa, skolojam. Pats esmu kā stāigājošā enciklopēdija, varu daudz pastāstīt, parādīt, iemācīt. Galvenais, lai būtu vēlētānās mācīties. Katrs meistars pie mums strādā savas kompetences ietvaros. Visi visu nedara, bet specializējas – viens maina riepas un eļļu, otrs remontē kondicionierus, trešais darbojas ar dzinējiem. Protams, kolektīvā ir darbinieki, kuriem uz mašīnām ir īpaša jušana, kā saka, *nuhs*.

Pēdējo pāris gadu desmitu laikā automašīnas ir ievērojami izmainījušās, ir daudz elektronikas. Tas tāpat kā ar telefoniem, kuriem agrāk bija vads galā un numurs bija jāgriež ar ripuli. Toties tagad ar telefonu var darīt brīnumu lietas – *bīdīt* ofisu, parakstīt dokumentus, kārtot banku lietas. Mums servisā šajā ziņā paveicies, jau vairākus gadus servisā strādā ukraiņi Jevģenijs, kurš ar ģimeni kara sākumā ieradās Preiļos bēgļa statusā. Viņam ir augstākā izglītība informācijas tehnoloģiju jomā, prasmes tiek papildinātas mācībās. Tā kā ukraiņi nozarē strādā gan Latvijā, gan Igaunijā un Somijā, pāris reizes gadā apmācības tiek rīkotas arī krievu valodā, jo latviešu valodas zināšanas pagaidām nav tik labas. Jevģenijs jau ieguvis divus sertifikātus.

Kā veidojas klientu loks?

– Klienti mums ir ļoti dažādi – gan juridiskas personas, ar ko noslēgti līgumi, gan individuālie. Turklāt tie nav tikai vietējie Preiļu vai novada ļaudis, bet brauc arī no attālākām vietām, piemēram, Dagdas un Aizkraukles. Servisā glabājas pilnīga datu vēsture par visām automašīnām, kas saņēmušas palīdzību pie mums laikā kopš 2011. gada. Tas ir gan noderīgi, gan vērtīgi, jo zināms, kas un ko darīja, mainīja un pulksten cikos. Ja ir nepieciešamība, jebkurš mūsu klients ar sava auto remontu un apkopes vēsturi var iepazīties.

Tagad arvien biežāk pie auto stūres redzam sievietes. Ar ko klientes sievietes atšķiras no vīriešiem?

– Ziniet, ir dāmas kā vīrieši un vīrieši kā dāmas. Ja agrāk uzskatīja, ka sievietes no tehnikas neko nesajēdz, tad tagad tā nebūt nav. Protams, ir gadījies visāds jokus piedzīvot. Ja būtu laiks, par to varētu veselu joku grāmatu sarakstīt. Dzīve jau no tā arī sastāv – gan no jokiem, gan nopietnām lietām.

Autoserviss jums ir ģimenes uzņēmums. Kā esat sadalījuši pienākumus?

– Brāļa Ērika pārziņā ir servisa klienti, ikdienas darbu organizēšana, remontu veikšana. Artūra pienākums ir tirdzniecība, jo mēs piedāvājam arī auto rezerves detaļas. Pavasaros un rudenos topā ir riepu tirdzniecība. Kad ārā būs mīnus divdesmit, tad visiem vajadzēs jaunus akumulatorus, meklēs kvēlsvēces. Paradokss ir tāds, ka, neskatoties uz to, ziema atnāk decembrī vai janvārī, tā vienmēr ir klāt pilnīgi negaidīti. Tāda laikam cilvēku daba...

Jūs noteikti domājat par sava uzņēmuma nākotni. Kādas perspektīvas saskatāt?

– Nākotne ir tāda, ka visu laiku jāmacās, jātiek laika prasībām līdzī, lai spētu noturēties līmenī. Ja to nedarīsi, pēc pieciem gadiem sapratīsi, ka esi neglābjami atpalicis. Tehnoloģijas šobrīd attīstās un mainās nenormāli ātri. Agrāk autovadītājam bija jāzina satiksmes noteikumi un jā-māk braukt. Tagad transportlīdzekļos ir tik

daudz gudro asistentu, kas domāti, lai palīdzētu vadīt auto, ka, vienam izejot no ierindas, nemaz nezini, ar ko sākt un kur meklēt palīdzību. Atceros, kad pie mums parādījās pirmās automašīnas ar automātisko pārnēsūmkārību, tā šķita kaut kāda amerikāņu izvirtība. Vai tagad par to kāds brīnās? Nē. Viena daļa šoferu nemaz nemāk braukt ar manuālo pārnēsūmkārību, tiesības pat kārtu uz *automātiem*.

Tirgū arvien vairāk nāk iekšā elektroauto. Līdzī nāk jaunas prasības. Tam, kurš savā personīgajā šķūnī kaut ko paklusām skrūvē, neviens neko neprasa. Toties autoservisi ir uzmanības centrā, ir kam pajautāt un likt atbildēt. Daudz laika jātērē, rakstot atskaites. Tā paiet laiks.

Protams, gribu, lai uzņēmums pastāv un attīstās, jo ieguldīts tik daudz darba un nervu.

Kopš deviņdesmitajiem, kad sākāt, daudz laika pagājis.

– Kad mācījies skolā un domāju par gadsimtu maiņu, man likās – ārpriests, cik vecs būšu 2000. gadā. Patiesībā gadsimtu mijā man bija tikai 38 gadi. Mainās paaudzes, mainās cilvēku attieksme pret darbu. Skumdina tas, ka daudzi jaunieši grib saņemt lielas algas, bet iet uz darbu katru dienu – vai tiešām tas jādara?.. Vēl tagad ir moderni strādāt attālināti, taču autoservisā tā nesanāk. Tāpat *tiktoka* paaudze, kas safilmē visādas mulķības, cerot, ka visa pasaule par to būs sajūsmā un kāds «kāposts» arī birs makā. Tāda ir dzīves realitāte šodien, bet patiesībā sliecas uz sabiedrības degradācijas pusi. Jo stulbāk kāds rīkojas, jo sabiedrībai šķiet interesantāk. Žēl, ka pozitīvā un slīktā kritēriji tik ļoti mainījušies.

Katrā kolektīvā vienmēr ir arī dzīve ārpus darba. Kā notiek ar jums?

– Lielāko tiesu ārpus darba katram ir sava ikdiena un hobijs. Daļa darbinieku dzīvo laukos – Vārkavas, Aglonas pusē, Riebiņos, viņiem kopjamas savas mājas un uzturamas saimniecības. Pilsētniekiem atkal citādākas aizraušanās. Taču ir bijuši arī kopīgi pasākumi. Ar sadarbības partneru atbalstu esam braukuši uz hokeja čempionāta spēlēm, vērojuši futbola, basketbola spēles, bija izdevība vizināties ar bagijiem. Ja vien rodas iespējas, iespējējam saviem darbiniekiem kādas izklaides.

Kas patīk man pašam? Patīk ķimerēties ar visādām izgudrošanas lietām – no kaut kā sataisīt kaut ko, kas darbojas un noder. Galvenais, lai ir pozitīvs rezultāts. Ziniet, tas ir tāpat kā, ejot pa mežu, ieraudzīt pagali. Vienam tas ir vienkārši miets, citam instruments vai izdzīvošanas rīks. Svarīgi, kāds ir tavs skatījums.

Lai gan Modris Salinieks par konkrētiem autocentra nākotnes plāniem daudz nerunāja, viņš atzina, ka uzņēmumam ir stabils pamats zem kājām, sasniegta pašpietiekamība. Un tas nozīmē, ka, piemēram, jaunu iekārtu iegādei kredīts bankā vairs nav jālūdz. Ir doma paplašināt telpas, jo kļūstot nedaudz par šauru. Serviss piedāvā plašu pakalpojumu spektru, arī tādus, kas nav pieejami pat Daugavpilī. Perspektīvā autocentrā apkalpos arī elektroautomobiļus. Speciālists, kas ar to nodarbosies, jau ir saņēmis sertifikātu. Regulāri tiek uzlabotas tehnisko datu bāzes, atjaunotas programmatūras, notiek daudzas vienkāršas un ikdienišķas lietas, lai uzlabotu klientu apkalpošanu. “Šajā nozarē visu nevar iemācīties,” saka Modris. “Svarīgi ir zināt, kur to var atrast.”

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem». «Par projekta raksta «No dažām garāžām līdz autocentram «Salinieki»» saturu atbild SIA «Vietējā»».

MAF
Mediju atbalsta fonds

Foto no M. Salinieka albuma

Lidijas Kirillovas foto